

[Ulrich.]

en Hjælp fra Statens Side til, at enkelte Borgere i dette Land skal betale Gælden for andre, er efter min Mening uretmæssigt, og jeg for min Part i alle Tilfælde kan ikke være med til dette og tror heller ikke, at Landmændene ønsker paa den Maade at stryge deres Forpligtelser af sig.

Jeg ser saaledes paa det danske Landbrug, at der er Levekraft i det danske Landbrug, naar det fritages for de ganske utilbørlig tyngende Skatter, der som Særskatter er lagt paa Landbruget. Naar dette sker, vil de danske Landbrugere sætte en Ære i at kunne klare hver sit og vil sikkert, som de har gjort saa mange Gange før, ved et nøjsomt Liv og Sparsommelighed kunne komme ud over de vanskelige Aar, vi er inde i.

Det forekommer mig, at hele den Maade, hvorpaa dette Forslag er blevet til, bærer for meget af Vilkaarlighedens Præg; det bærer Hastværkets Præg. Der har ikke været Tid for de forskellige kontraherende Parter til virkelig at overveje til Bunds hele dette vanskelige Forhold. Det forekommer mig, at det danske Landbrug godt kunde have ventet baade 8 og 14 Dage, inden man foretog Foranstaltninger til Afhjælpning af den øjeblikkelige Krise. Det kunde endda være naaet, inden den Termin oprinder, som er saa vanskelig for Landmændene at komme over.

Det forekommer mig, at det naturlige havde været, naar man nu skulde søge Dækning for de Udgifter, som disse Forslag gaar ud paa, om Staten havde optaget et Laan til disse Kriseforanstaltninger, og at man saa havde forrentet og afdraget dette Laan ved at spare paa Statens Budget. Det havde været overordentlig let overkommeligt, og det vilde have været sundt og godt, om man fra Statens Side i en Krisesituation, som maaske rammer dybere ned i alle Erhvervslag, end nogen tænker, havde vist en saadan Sparsommelighedstendens. Men det har man altsaa ikke ønsket. Man har krævet Dækning for disse mange Penge, som her skal ydes som Støtte. Det forekommer mig, at dette i og for sig ikke er rigtigt. Det forekommer mig, at den af mig her anviste Vej havde været den naturlige.

Men naar man endelig skal se paa de Dækningsregler, der er foreslaaet, saa forekommer det mig rigtigt nok ogsaa, at man baade fra Partiet Venstres Side og ude fra Befolkningen angriber disse Dækningsregler paa en Maade, der skyder fuldkommen over Maalet. Jeg vil se lidt nær-

mere paa disse Dækningsregler og tillade mig at sige nogle Ord herom.

Man foreslaar en Forhøjelse af de direkte Skatter, og hvis dette havde været en almindelig Forhøjelse, som skulde have været gældende ud i Fremtiden, ja, saa vilde jeg antage, at mit Parti med Næb og Kløer havde modsat sig det. Men naar man foretager en Forhøjelse af Indkomstskatten til Staten ved at kræve et Kvartals Ekstrabetaling af denne Skat, saa kan man, da det ikke er en almindelig Foranstaltning, men en Foranstaltning, der træffes i en Krisesituation, meget vel gaa med til dette uden at bryde med de Principper, som man paa dette Omraade altid fra konservativ Side har hævdet. Og jeg tillader mig at tvivle om, at der virkelig skulde være andre end netop Hr. Overgaard, som turde vove at paastaa, at en Betaling af et saadant ekstra Kvartal af Indkomstskatten til Staten skulde virke nedbrydende paa Byerhvervene. Denne Udtalelse ligger jo saa forskrækkelig højt oppe, at den rammer fuldstændig over Maalet. Jeg tvivler om, at der i det hele taget findes en eneste Bybeboer, som virkelig vil modsætte sig at betale et Kvartals ekstra Indkomstskat til Staten for derigennem at lette en Krise for det danske Landbrug. Jeg tvivler om, at et saadant Menneske findes; thi en Kendsgerning er det, at dette Beløb for det store Gennemsnit af Bybeboere er saa ringe, at de i Besparelser paa deres Husholdningsbudget de sidste to Aar, grundet paa, at de danske Landbrugsprodukter er blevet saa billige, som de er, har sparet det mangedobbelte af dette Beløb. Jeg tvivler om, at der findes et eneste Menneske — han være i hvilken Stilling, han være vil — inde i Byerne, der virkelig tør vove at staa op og beklage sig over under en omfattende Landbrugskrise at maatte give et Kvartals Ekstraskat paa Statsindkomstskatten. Jeg tror ikke, der findes nogen uden maaske netop Hr. Overgaard. Jeg vil sige, at maaske netop denne Mand burde undse sig for at komme med en saadan Udtalelse, thi der er vel ingen Mennesker i dette Land, som har faaet en saadan Støtte til sit Erhverv som netop han.

Hvad jeg her har sagt om i en ualmindelig Situation at opkræve et Kvartals Ekstraskat som Indkomstskat til Staten, gælder ogsaa om den Formueskat, der her er foreslaaet. Mit Parti har altid været og vil altid være Modstander af en Formuebeskatning, fordi vi hævder, at en Beskatning af Formuerne svækker Formuerne, og det er Formuerne, der skal etablere Arbejde.